

Nu numai noi sufeream dar și Tara gemenă sub cizma rusescă.

După Anul nou am ajuns transferat să lucrez la Blocurile ridicate pentru funcționarii viitorului Canal. Amplasarea lor era în apropierea Termocentralei și se făcea transbordarea în plină iar-nă peste lac. Zi de zi eram așteptați de copii și copile care ne duceau și ne aduceau la șantier. Și totuși în situația nenorocită în care ne găseam s-au legat și idile care s-au transformat în căsnicii trainice.

Aici se adunase un grup de intelectuali. Trei dintre ei fuseseră puși să stingă varul și să pregătească liantul necesar blocurilor de pe cea de a patra guri a Dunării. Aceștia erau:

Alexandru Claudiu (profesor universitar de sociologie și filozofie la Iași) condamnat ca social democrat atasat lui Constantin Titel Petrescu după ce în 1946 acesta declarase: "Porcii de comunist! au distrus marxismul pe vecie. De aceia noi, social democrații independenți am hotărât să nu mai salutăm cu pumnul și să nu mai cântăm internaționala." Coleg de generație cu Tudor Vianu, George Călinescu și Mihai Ralea, rămăsese decepționat de acești intelectuali și de alții ca ei care se angajaseră în slujba străinului asupritor ce urmărea destrămarea și subjugarea definitivă a Țării.

Alături de el era Mihail Paulian (avocat renumit al Olteniei și fostul director al Colegiului Național Carol I), Bolnav de inimă a executat cei 5 ani până la ultima zi, lăsând în mijlocul celor pe unde a trecut dăra luminoasă a omului de caracter.

Al treilea la vârnă, la scos, aruncat varul era Zrșavir Acterian. Soarta împreună pe cei trei condeieri să stea laolaltă sub soarele dogoritor al Dobrogei, să scruteze zările și să trimită mărturia dragostei lor de libertate, generațiilor viitoare.

Alt obiectiv al acestor brigăzi de construcții îl constituiau Concasoarele unde blocurile de piatră masivă din stânca de la Ovidiu urmau să fie măcinate. Construcția lor a necesitat multe brațe de lucru. Inginerul Verneșcu Gheorghe a fost cel care a condus și urmărit execuția tehnică ajutat de o pleiadă de ingineri capabili: Marius Rusu, Ion Dissler, Constantin Bonea.

Un nou șantier se deschisese la Năvodari unde urma să se ridice un complex industrial chimic. Am mers și pe acolo pentru a vedea ce legături se pot face. Aproximativ la transportul nisipului. Printre ei erau și unii originari de prin Oltenia. Cum la brigăzile de construcții prisosea pâinea le duceam cam 3-4 Kg. pe zi. Cu ei am arajat să discute cu preotul din sat și să ne facă niște pâine sfințită și vin sfințită dar să-l avem de Florii. Răceam această socoteală, deoarece în apropierea Pastelui se înteteau contraoalele la intrarea în lagăr. Și am reușit să obțin de la unul Mălăin care a adus din partea preotului din Năvodari cele cerute.

În seara de Inviere, imediat după stingere am început să cântăm, -Cristos a înviat, să luăm pâine sfințită și vin. Pe la 11 și jumătate totul era terminat. Tocmai la timp deoarece la miezul nopții au intrat peste noi milițieni și ostași și au început o perchezitie ce a răvășit tot dormitorul și ne-au lăsat într'un praf de nu ne mai vedeam. Ne răcoliseră și patele din saltele.

Dar noi eram cei care câștigaserăm. Le-o luasem înainte.

După Pasti a dispărut comandantul Georgescu care a fost un zbir rămânând în loc Lazăr Tiberiu care avea ieșir de bestialitate.

Prin luna Mai a plecat un lot de la Peninsula la minele de plumb. Printre cei plecați erau căpitanul Savel Gheorghită, Ion Mitucă, Serban Negrețu, avocat Radu Isvoreanu, Dan Cernovodeanu și alții.

NUMAI EU AM VOIE SĂ BAT

Asa spusese Lazăr Tiberiu când a anunțat că este interzisă bătaia. Si o va dovedi pe lângă alte măsuri dure, duse până la demență.

Intr'o seară în brigada de la grădină a năvălit un om cu capul roșu urlând, după alții răgind ca un animal. Nu putea fi liniștit din cauza durerilor de neimaginat.

Acest nenorocit Ion Maxim, tânăr țărăn din județul Alba condănat în lotul partizanilor de la Muntele Mic, ajunsese la raportul comandantului Lazăr care a luat o piatră și l-a lovit peste față până i-a scos dintii.

Demența lui Lazăr se manifestă în continuare. Am amintit că prindea câte o brigadă și începea să facă instrucție cu ea pe platou până ce oamenii nu se mai puteau scula.

Intr'o zi a prins brigada de la grădină, de inapți și a început cu ei instrucția. A ordonat culcat.

Brigada s'a culcat dar unul a rămas în picioare.

Culcat a răcnit din nou și Remus Radina (fiindcă de el e vorba) a rămas tot în picioare.

Lazăr s-a apropiat de el și i-a strigat: Mă tu nu auzi să te culci...

I s-a răspuns: Este o pedeapsă degradantă și eu nu mă culc!

-Culcă-te mă, că te culc eu pe vecie, a strigat ieșit din minți.

Apoi Lazăr s-a apropiat de Radina i-a tras o lovitură la carotă și a căzut în genunchi.

Diși nou i-a strigat culcă-te mă, nu auzi?

Văzând că nu execută ordinul, a început să se scarpine în cap și a zis: Stați puțin să mă calmez. Luați pe banditul ăsta și duceti-l la carceră.

...

Pe 12 Septembrie 1952 Lazăr a hotărât să înființeze două bigăzi de pedeapsă:

O 1. cu brigadier Zubrinschi Pavel și pontator pe Segal

O 2. cu brigadier Mureșanu Gavrilă și pontator Mărăcine Paul

Regimul era excesiv de dur. Muncă de noapte 12 ore, mâncarea redusă la jumătate și tăiate pachetele și scrisorile.

Baraca în care au fost duși era înconjurată cu gard înalt de sârmă ghimpată.

Toți aproape erau caractere tari aduși pe baza delatorilor și a adversității față de măsurile represive ale administrației.

În această brigadă a lui Mureșeanu în Octombrie a fost bătut Radina de un ostas din gardă - Vrăjitorescu-

O altă victimă a acestui ticălos de mureșan a fost elevul Nistor Man din com. Sieu-Maramureș care a fost reclamat de brigadier și bătut în mod barbar de comandantul găzii.

Aceste două bigăzi deveniseră în atenția celor din lagăr și am hotărât cu riscuri mari să-i alimentăm, prin price mijloace. S'a aranjat ca profesorul Valeriu Basarabeanu, ca zidar să meargă să repare sobele înfundate. În găleata cu var, la fund avea alimente consistente în special slănină adunată de la cei cu pachete. A fost făcută această stratagemă de 2 ori. Paralel încercam dimineața la deșteptare să-i pândim când veneau la W.C. și să le aruncăm peste sârmă. O făceau cu regularitate studentul Marian Bărbulescu de la Politehnică și Victor Coconeti care, târîndu-se pe burtă ca să nu fie observați de sentinelele din Mirador, se apropiau și le aruncau. O mai făcea și studentul Ioan Soare ieșit din bigăzile 13-14. Mai erau și alții ce o făceau. Baza de unde se strângeau alimentele și de unde plecau era în brigada lui Lisnic care era apropiată, sau la "H" constructorilor.

Dar împotrivirea contra acestor măsuri represive și de muncă forțată se făcea în interiorul celor 2 brigăzi pedepsite. Atunci Lazăr a recurs la trimiterea disciplinară la închisoare a socolitelor vârfuri după informatorii lor. Si pe 1 Noiembrie 1952 au fost puși în lanțuri următorii: doctorul Ahile Sarry venit din lagărele de exterminare rusești, căpitanul Ilie Căpățână (din Tg. Jiu), lt. de artilerie Dan Iliescu din București, comisarul Mihai Arsenescu (din Neamț), Radu Simina din Ploiești, Octavian Rădulescu, student din București, Frunză funcționar din Moldova, inginerul Gheorghe Vernescu din București, Elevul Grig Popoiu din Panciu; Nilă Roman (student din Beiuș), Iordăchescu (elev) din Buzău), Gheorghe Curpănar (elev din Bacău), Milan Haimovici (pastor protestant), Mircea Furduiescu din Roman, și David Tărucă.

Pe data de 11 Noiembrie continuându-se forțarea la muncă și alți abuzuri, alți deținuți din brigada lui Mureșan au declarat greva lucrului, Promițându-le îmbunătățirea lucrului unii au renunțat. În să Remus Radina a continuat să rămână pe poziție știind că nu se respectă niciodată angajamentele în regimul comunist. Amenințat de Lazăr Tiberiu că va lua măsuri severe dacă nu iese la lucru, Remus Radina a declarat în plus că nu va mai lucra niciodată la Peninsula. A fost dus imediat la carceră într'un frig siberian. Peste noapte, carcerile fiind pline, la el a mai băgat înghesuit pe un coșcopolandru Minică Ștefan (elev din Dragomirești-Maramures) care miroșea a sânge și capul îi era tot cucuie. I-a spus că Lazăr îl bătuse cu vâtraiul de la soba din birou peste cap și peste piciorul bolnav și mai scurt, pentru cine dăduse mâncare peste sârmă la pedepsiti din brigăzile "0". Nu a spus nimic.

Dimineața Remus Radina a fost scos și împreună cu alții care refuzaseră munca li s'au pus lanțuri și trimisi la închisoare. Pe lângă el mai erau: comandorul de aviație Ștefan Pintilescu din București, Petre Gheorghe comunist care participase la greva din 1933 de la Grivita, Bănică Matei subofițer din com. Balaci-Ilfov, Matei Hang comerciant din Ardeal, Ion Tofoleanu student medicină (din Carci), Nistor Man (elev din Rozvala-Sieu, Maramures).

În acest început de Noiembrie dureros pentru noi, la Peninsula am aflat o veste bună, alegerea ca președinte al S.U.A. a generalului Dwight Eisenhower, o speranță pentru țările oprimate de ruși.

Despre prietenii plecați în lanțuri s'a aflat că au ajuns într'o închisoare special amenajată pentru ei la Poarta-Albă.

Pe Canal începuseră niște ploii mărunte și reci de te pătrundeau până la piele și pe această vreme începuse o mare reorganizare a lagărilor de exterminare după cum am constatat la început și apoi în decurs de o săptămână am aflat amănuntele.

Într'o duminică, cred că era 13 Noiembrie, la poarta Peninsulei, după amiaza au început să-și facă apariția pâlcuri, pâlcuri de umbră umane, desbrăcați sau în zdrente, tinându-se unul de altul și cei mai mulți proptiți în ciomege, unii, puțin dintre ei pierduți cu capetele sub niște căciuli, sau improvizatii de căciuli, din cauza timpului ploios. Lăsaus impresia unui jalnic convoi ce venea din altă lume. Unul ce privea stupefiat la acest spectacol dezolant a zis: vin Magii să ne anunțe Crăciunul. Si magii le-a rămas numele acestor noi colegi de suferință.

Unii încălțati în tenisi înțotau prin noroiul destul de gros și cleios... la alții intra noroiul prin vârful pantofului legat cu sârmă și iese în sus la apăsarea celor 50-60 kg cât aveau bițele făpturi după aproape 3 luni de muncă forțată la Gales... aduși aici tot la muncă de exterminare.

Cum sub regimul comunist numai planificarea conta că se făcea din birou și de la căldură, iar rezultatul ei dezastros nu mai interesa, tot așa s-au petrecut lucrurile și acum pe Canal.

Pe 16 Noiembrie zi ploioasă vreo 600 deținuți de la Peninsula au primit un sfert de pâine, slănină râncedă dar sărată și 3 cuburi de marmeladă. Incolonați pe 5 au fost duși pe "Mustața" ca să-și mănânce hrana pe o ploaie mărunță și deasă în așteptarea, nici ei nu stiau a cui, fiindcă era mare secret de Stat. Si ei au stat în ploaia rece ^{având numai cerul} acoperiș care era neîndurător. Spre seară, în sfârșit a apărut o garnitură și paznicii s-au trezit din "muncă" și au început să-i înjure și cu patul armei să-i grăbească, să-i urce, că destul au stat în ploie.

După vreo 3 ore de mers ca melcul pe o linie CFR în construcție au fost dați jos tot pe ploaie, la poalele unei pante abrupte. După ce au luat pe cinci și au fost numărați de trei ori, au fost "rugați" sub comanda "Înainte mars și tine aproape" să urce pieptiș spre Galeș.

În această zi am aflat că s-au făcut schimburi de deținuți între Poarta Albă, Capul Midia, Culmea și Peninsula după un plan bine și minutios stabilit și, absolut secret, știut numai de colonelul de la comandamentul de pază al Canalului.

Anul 1952 se apropia de sfârșit și de departe îl puteam considera ca cel mai represiv, noi care simțeam pe pielea noastră urgia barbariei comuniste; acum cu "magii" veniți de la Gales primeam și vestea despre valul mare de arestări din 15 August 1952, tot așa de mare ca cel din 1949, dar pentru că fabrica de procese nu mai putea face față, cei peste 5000 arestați au fost încadrați administrativ cu 24 de luni și trimisi în lagărele canalului ca salahari la colegii lor arestați mai înainte: "beneficiarii" art. 209. Așa am aflat că au fost arestați "istoricii", țărăniștii cap de listă, urmați de liberali, titeliști, averescani și totii cei care ocupaseră funcții de prefecti, primari, notari, protopopi, foarte mulți preoți ortodocși care cam fuseseră excepționi până acum, inspectori școlari, țărani înstăriți, și orice om care ar putea împiedica colectivizarea, luându-se ca referință funcțiile de după 1918.

Vedem că erau dați la o parte foștii ministrii pentru că de ei avusese grije partidul și dusese la "DUNĂRE" (numele de cod al Sighetului, iar acum "uneltele" acelor vremi erau înreptate spre adevărata Dunăre ca făcând din brațe, unelte să-i scurteze drumul cu 38 km. până la Mare și să facă în același timp mormânt burgeziei cum zice tov. Dej cu Ana și cu Teo.

Dar preludiul sfârșitului acestui "drum fără pulbere" deja începuse să arate că pulbere s'au ales de el, înainte de această Sf. Marie când un fost național țărănișt-Nicolae Vasilescu-Colorado arestat, chiar după ce fusesse bătut cu sălbăticie de Weiss Ludovic, recunoaște că a fost o prostie construcția canalului, că poporul este jefuit și că suferă din pricina acestei construcții, iar eșecul este din cauza utilajului folosit (de fabricație proastă) și a tehnicii inferioare celei americane,...

Pe astfel de declarații făcute în "laborator" au fost adunate peste 25 persoane, împărțite în două loturi și la punerea în scenă au folosit drogarea ca în cazul lui Gheorghe Crăciun care afirmase în anchete că după calculele lui "românești" Canalul va fi terminat într-o sută de ani (împărțită în 20 de cincinale). La întrebarea călăului A. Petrescu adresată avocatului de ce nu pune întrebări acuzatului, Nightingal a avut curajul să-i răspundă:

"Nu vedeti cum arată și cum vorbesc? Ce întrebări să pui? Aratăți totii ca drogați și răspund ca somnambulii,..."

La acest spectacol al sezonului de toamnă au fost îmbrăcați în toalete curate câțiva deținuți alesi pe sprinceană (brigadieri și turnători) și duși să asiste și apoi să povestească ce au văzut, că procurorul le-a cerut pedeapsa capitală și muncitorii strigau: "Moarte saboturilor...Criminalii la pușcărie..."

Spre sfârșitul lui Decembrie, lagărul Peninsula a mai făcut un satelit "Centrul mecanic Ovidiu" unde au trimis vreo 400 deținuți sub comanda locotenentului torsionar Vornicu (specialist în torturi).

Traian Șisu a fost numit ca un fel de brigadier sef având ca a jutoare tehnice pe Radu Dimitriu, Ion Disler, Ștefan Rusu, Mihai Titei... Dar condițiile de muncă erau excesiv de dure și mulți se vor îmbolnăvi. Deținuții pe ploaie și cutreerînd noroaiile trebuiau să ducă foile de tablă la ghilotină și să târască toate fiarele. Tot în aceste condiții trebuiau să vălțuiască tablă groasă iar sudorii să lucreze. Deținuții își blestemau zilele. Din cauza acestor condiții neumane deținuții au declarat greva foamei. Era după moartea călăului omenirii și la conducerea lagărului "mamă" Peninsula fusese înlocuit prin "reformarea cadrelor" locotenentul torsionar Petre Burghizeanu (din Fântânele - Prahova) cu Cornățeanu-Chon Eugen (din Brezoi-Vâlcea) o altă figură sinistrală. Chemat de Vornicu, Chon s'a dus de urgență să facă ordine. În ziua aceea s'a aranjat o mănăre mai bună și luând polonicul în mână domnul comandant a început să răscolească în hărdău spre a excita apetitul.

După această manevră, crezând că sparge greva a întrebato:

Cine vine să servească masa?

A venit în față deținutul Ion Ion din București, Circa 14-Dudes, -Uite un băiat bun, de ce nu-l urmați și voi să veniți la mănăre.

Si Chon personal vrea să-l servească. Afundă polonicul în hărdău și-i spune adu-ți gamela.

Deținutul face ochii mari, se desmetește și-i răspunde:

-Păi eu nu v'am cerut mănăre!

-Atunci de ce ai venit?

-Am crezut că ați spus să iasă afară cine nu renunță la grvă, Si întorcând spatele comandantului s'a întors în mijlocul colegilor care au explodat în răs.

FuriOS, Chon a luat 15 deținuți și i-a dus la închisoarea de la Peninsula... Împreună cu ei au fost luați și inginerii și specialii care conduceau procesul de producție.

La Peninsula s'a deslănțuit fiara din acest comandant care a ordonat ca zilnic să fie bătuți, punând pe gardieni să le deschidă gura cu cleștele ca să le introducă furuncul pentru alimentare forțată, unora rupându-le dinții.

Această tortură a durat o lună de zile.

Am trecut cu relatarea evenimentelor în anul sfârșitului Canalului fără a-mi împlini datoria de respectarea memoriei față de cei exterminati în 1952 din care am reținut o parte:

Sever Hudrea învățător (din Zagra-Năsăud mort 4-01-1952), Constantin Vrapciu avocat din Buzău mort 12-04-1952, Constantin Olteanu din Gruia-Gorj mort 14-05-1952, Alexandru Roiban elev din Vânăule Mehedinți mort 1-07-1952, Dumitru Chirculescu cofetar din București mort 20-06-1952, Ion Manolescu comerciant din Rosiorii de Vede mort pe 11-12-1952, Gheorghe Almăjean, țaran din Gorj mort 2-10-1952, Constantin Dumitrescu din București mort 14-11-1952, Ion Glăvan din Simersing-Timiș mort 16-11-1952, Ioan Gross inginer din Bazoc mort 29-11-1952), Ion Vasiliu strungar din Brăila mort 29-11-1952, Nicolae Sorescu țaran din Căzănești-Ialomița mort 5-12-1952, Dumitru Sfetozar tinichigiu din Bârlad mort 29-11-1952, Stefan Popescu țaran din Smeieni-Prahova mort 14-12-1952, Alexandru Filipescu istoric, profesor universitar mort 20-12-1952, Constantin Lungu preot din Craiova mort 24-12-1952, Teodor Dumitrașcu din Colceag mort 23-12-1952, Vasile Dănilă cizmar Piatra Neamț, mort 16-12-1952,

Victor Feneşiu din Făget-Severin mort 30-12-1952, Ilie Ciucar din Arad mort 1952, Iancu Constantinescu avocat din Buzău mort 31-12-1952, Ghica Alexandrescu învățător din Albești mort 1952, Constantin Mălăcescu elev din Tifești-Vrancea mort 1952....

1953

A început anul cu viscol și ger. Cei veniți cu lotul "magilor" numai vreo sută au putut fi împățiți (detasați) pe la șantierele de construcții restul au luat calea Mamaei și a Mustăței. Le plângeai de milă când îi vedeai în ce hal de slăbiciune... și desbrăcați... Numărul era mare, veniseră vreo mie... Baza ajutoarelor alimentare, câte o coajă de pâine, tot de la brigăzile de construcții și pietrari era sperantă.

Blocurile de la Ovidiu practic erau terminate, dar se trăgea de timp pentru predarea lor, pe motivul finisărilor. Și nea Sârbu dirigintele accepta situația privind afară și mai ales că auzise la radio Ancara de prăpădul din Peninsula.

S'a mai întâmplat ca în Ianuarie, după o lună de muncă adițională, ființă pedeapsa expirase din 3 Decembrie 1952, să fie eliberat Sergiu Macarie. Inginerii (Antonescu și Pușchilă) au discutat cu Petriș și și-au pus problema că dacă anută că n-au normator, Chirion le trimite vreun student "reeducat", om de al lui, și se termină cu blocurile de la Ovidiu pe această vreme.

Atunci m-au adus pe mine de la Năvodari unde nu aveam nici o treabă la Ovidiu să continui să nu fac nimic, dar pentru că aveam legături cu nea Sârbu, făcute de Sergiu Macarie, să continui să mențin legăturile și zilnic să-i dau să vizeze raportul de lucrări de finisare. Pe lângă faptul că nu era de lucru, mai erau vreo 15 "magi" printre care părintele Constantin Galeriu de la biserica Sf. Vasile din Ploiești pe care ploieștenii vroiau să-l protejeze. Erau băgați prin camere cu câte o mătură și cârpă, ca dacă vine cineva să vadă că lucrează.

Eu le-am spus că este simplă problema, obțin semnătura dar eu nu predau raportul la administrație. A rămas ca unul din ingineri să-l predea când venim de pe șantier.

Lucrurile au mers bine până a doua zi după moartea lui Stalin, când venind după șantier am fost chemat la comandantul Lazăr care mai era cu un civil în birou. M-au întrebat cum am ajuns să mă ocup cu producția la Ovidiu, și mai ales cum s'a realizat norma oamenilor când afară sunt -17 grade și nici un șantier nu și-o îndeplinește...

Le-am spus că oamenii au lucrat în interior, la adăpost și rectificări în vederea predării, iar semnătura dirigintelui de șantier confirmă lucrările.

-Bine, du-te, și o să-ți arăt eu cum se face norma pe această vreme, a încheiat Lazăr.

Noaptea pe la orele 11, după stingere, am fost sculat de primul brigadier însoțit de Gavrilă Mureșeanu de la brigada de pedepsiti. Neștiind ce au de gând, am făcut scandal de am sculat brigada. Am fost dus mai mult pe sus la brigăzile de pedepsiti de la "0", unde mi s'a făcut o perchezitie mai ca la securitate. Aici mai rămăseseră 12 persoane din cele pedepsite în Septembrie 1952. Munca se făcea numai de noapte cu program de 10 ore și rația înjumătățită, ca pedepsiti.

Dela început am spus "nu" muncii, având un atu în plus, crăpase călăul omenirii și se observa la toți nesiguranta zilei de mâine.

Am ieșit câteva zile pe șantier dar nu făceam nimic. Am mai găsit un adversar al muncii forțate și am făcut echipă cu el.

Gerul continua să fie noaptea de vreo -10 grade după aprecierea noastră. Te pătrundea. Și noi doi stam și povesteam.

Venea normatorul Segal si ne zicea că nu facem norma. Colegul de echipă Marcu Goldenberg, l-a repezit. Tu Segal ești de-1 meu. Tu ști că ești condamnat pentru Vapniarka și nu te înveta minte?

Uită-te la mine că am venit schelet de la Auschwitz și pentru asta fac puscărie, nu ca să-ți fac ție norma.

Pleca Segal și venea Mureșeanu și cu duhul blândeti, ticălosul ne dojenea că înghețăm de frig și e bine să lucrăm, să ne încălzim.

Tu de ce nu pui mâna să nu îngheti îi striga Marcu lui Mureșan și apropiindu-se din nou Segal îi zicea: asta este de-al meu, ui-te așa o să-i răsucesc gâtul. Treceți trântorilor la muncă voi.

Si n-au avut ce face și s-au asezat lângă noi și au început să spargă și ziceau ca să ne antreneze.

In gândul meu ziceam: frumoasă puscărie, se apropie sfârșitul.

In acest timp, ceilalți 12 se mai destindeau așteptând prin muncă să si disciplină să fie scoși de la pedepsiti.

La cinci zile n'am mai ieșit pe santier. Mureșan m'a dus la cabinetul medical, iar doctorul Tănăsescu după ce m'a consultat i-a spus că nu are ce să-mi facă. Inima e de vină și are nevoie de odihnă.

Rămas singur la baracă puteam să primesc alimente și informații. Când veneau dimineața oamenii de la lucru găseau fiecare câte ceva sub perină, ba țigări, mâncare...

Marcu Goldenberg n'a mai vrut să iasă nici el. Ne trecea timpul mai ușor și împăream mai repede cele permise.

Intr'o noapte a rămas și Segal acasă. Ni s'a făcut semn că la deșteptare să fim atenți. Nu aveam cum să contamandăm. Atunci am deschis geamul, am ieșit în curte și în fugă a trecut Coconeți cu Ioachis, au aruncat și au dispărut. Nici nu știu când le-am dat pe fe-reastră lui Marcu și în timp ce le ascundeam, am intrat și am în-pins geamul. La vreo 4-5 minute a deschis Segal ușa, ne-a văzut că dormim și a închis-o. Probabil a auzit când au căzut pachetele. A ieșit afară, a dat ocol barăcii și s'a convins că s'a înșelat.

Situația părea, spre lăchidare. Ultimii au fost scoși de Bunavestire din brigada de pedepsiti, despărțindu-mă de Ion Folea (ofițer arestat cu miscarea de rezistentă), Ion Damian (arestat cu grupul doctorului Traian Mihăilescu de la Spitalul Militar-Bucuresti și de Marcu Goldengerg).

Rămăsesem eu și cu inginerul Mircea Rizescu, și Mureșan cu Segal ca să ne păzească. Pe 29 Martie plutonierul de la grefă m'a chemat și mi-a dat bilet să mă duc la brigada de la grădină. Am refuzat, spunând că nu merg decât acolo de unde am fost dus la pedepsiti.

Mi-a spus că nu mai este posibil și pedeapsa a fost tocmai ca să mă înlătore de la constructii. Până la urmă mi-a dat bilet de detașare la Constructii cu condiția să dorm și să mănânc în altă parte, unde voi putea eu să mă aranjez.

Iar mi-am zis: Veselă puscărie. Lazăr era pe ducă și în loc venea Chon-Cornățeanu, iar în plus plutonierul de la grefă am auzit că era din Segarcea, deci oltean ca și mine.

Cu detașarea în buzunar m'am dus la prietenul meu țărănist-Mitică Dobrescu-brigadierul Constructiilor. L-am rugat să meargă la administratie să ceară să mă repartizeze la el, ca unul care lu-crasem în constructii. Când a auzit a pălit. Mai erau acolo, în ca-mera lui de brigadier 4 persoane care mă cunoșteau și erau de pă-rere să facă ceva pentru mine.

Mi-a spus că e o situație delicată cu mine, că sunt cunoscut de ofițerul politic și de comandant ca element periculos, și o inter-venție din partea lui ar îngreuna situația brigăzii, și a multora care au nevoie de ajutorul lui în acest post.

Da, i-am răsuns, ai dreptate dar dacă nu te consideram prieten nu veneam să te rog. In această situație mă văd obligat să lucrez la tine, fără să dorm aici. Am scos trimiterea și a rămas înmărmurit,

Nu stia ce să mai zică. Am continuat eu, nimeni niciodată nu a avut de suferit din cauza mea. Pentru a nu avea neplăceri te rog să nu mă fixezi la un punct de lucru. Eu voi ieși în fiecare zi la un punct de lucru unde voi crede de cuviință. Nu voi dormi aici și nici nu voi mânca. Îmi vei ține evidenta numai cu munca. Un lucru îți cer, să spui dacă vei fi întrebat, că a fost nevoie, necesară prezenta mea pe santierul unde mă găseam în acel moment.

-Nici nu te gândi, ai tot concursul din partea mea.

Rămas singur la pedepsiti, Mircea Rizescu nu trebuia uitat. Am hotărât cu Marcu Goldenberg să-i ducem cele necesare. Intr'o seară după ce l-am anunțat ne-am apropiat prin spatele barăcii, pe la WC și am reușit să-i dăm pachetul fără să fim văzuți de cerberii din baracă, fără să bănuim că sunt alții pe afară.

La câteva secunde am auzit pași în jurul nostru și eu am tâșnit ca la 100 de metri. Auzeam numai voci de stai, stai, și eu fugeam printre barăci până am ajuns la "H". La una din brigăzi era ușa deschisă și lîniste de mormânt. Din doi pași am fost în patul din față între Nelu Ioniță și Costică Ionașcu. Nici nu știu când mi s-au tras pantofii din picioare.

În dormitor, lângă sobă, cu spatele la ușă era comandantul Lazăr (deci nu plecase încă), vorbea cu niște zidari. Așa se explica lînistea. La puțin timp a apărut în ușa dormitorului următorul, Soroiu Gheorghe (normator și bătăuș la Pitesti și la 13-14). A băgat capul, a văzut pe comandant și a plecat.

Marcu Goldemberg a fost prins de cel de al doilea "pândar" și dus la ofiterul politic, și cozile de topor i-au raportat lui Chirion că a fost găsit lângă baraca pedepsitilor cu încă unul care a fugit.

Aduceți-l și pe celălalt și fi învăț eu minte.

-I-am pierdut urma, l-am fugărit și a dispărut în întuneric.

-Pe voi o să vă pedepsesc că n-ați fost în stare să îndepliniți o misiune!

Ascultă banditul, i-a zis Chirion lui Marcu, cu cine erai și ce ai căutat la baraca pedepsitilor?

Eu nu sunt bandit. Nu știu nici astăzi de ce am fost acolo timp de 6 luni, pedepsit și chinuit, bolnav cum sunt.

-Lasă aia că ai meritat-o, dar în seara asta ce-ai căutat?

Eu căutam surcele să-mi fac un ceai, că sunt bolnav și m-ati nenorocit cu munca.

Auziti mă, le-a zis celor doi că n-a fost lângă baraca pedepsitilor

Sigur că nu, a intervenit Marcu.

Să trăiti dl. locotenent era sârma barăcii cu încă unul care a fugit.

-Ce mă tâlharilor, W.C-ul e baracă pentru voi? a intervenit Marcu. Eu strângeam surcele și am auzit stai. Și am stat. N-am văzut pe nimeni fugind. Uitați surcelele ce începusem să culeg.

Cine a fugi, întreabă Chirion și Marcu răspunde arătînd cu mîna pe Soroiu: Uite asta a fugit ca nebunu când am auzit stai.

Si cum nu ai văzut pe nimeni? a întrebat din nou Chirion.

Ba da, Eram aplecat și pe astia doi i-am văzut când s'a strigat stai și asta a rupt-o la fugă, ca de nebun.

-Luati-l și duceti-l la carceră să-si aducă aminte și să știe că nu are voie lângă baraca pedepsitilor.

Si dumneavoastră, s'a adresat Marcu lui Chirion, trimiteți-mi un ceai că n-am mâncat de azi dimineată, m-ați distru la canalul asta,

Târziu în noapte, celui care i-a strecurat ceva mâncare în cameră, Marcu i-a spus: "ăla" să fie liniștit, că n'am fost decât eu singur și mă descurc!

A doua zi i-au dat drumul.

EPILOGUL Acestei întâmplări:

În Ianuarie 1990 eram la Clubul PNT CD, am cerut doșarele cu șefii de județe, deoarece eram Secretar General adjunct al MAZI-SEM pe culoar întrebându-se dacă n-a văzut pe dr. Soroiu, președintele de la Ialomița. Am rămas pentru moment blocat.

Într-adevăr pe dosarul de la Ialomița era trecut președintele dr. Gheorghe Soroiu. Am întrebat cine l-a recomandat. Nimeni nu știa. Atunci am scris pe dosar ca președintele să ia legătura cu Cicerone Ionitoiu.

Pește vreo oră a venit la mine domnișoara Rădulescu și mi-a spus că a venit doctorul Soroiu în Secretariat.

M-am dus. După 37 ani era normal să nu-l mai recunosc după figură. După ce am intrat vreo 2-3 din ce județe sunt și ce probleme au prin județ, m-am adresat direct unui: Dumneata de la ce județ ești.

Sunt președintele județului Ialomița.

Bine banditul, pe mine mă cunoști. A pălit și a îngânat, eu nu sunt bandit, sunt doctorul Soroiu. Toată lumea amuțise.

Da. Eugen Soroiu, bătașul de la Pitești, normatorul și informativul lui Chirion, iar eu sunt cel pe care l-ai fugărit în noaptea de 3 Aprilie 1953 să-l duci la ofițerul politic pentru că dădusem de mâncare la deținutii de la baracă de pedepsiti, din cauza voastră a turnătorilor... Dar vreau să discut cu d-voastră, nu pot să fiu în partid?

Poți să fi în partid, dar să fi sincer de la început și să spui cine ai fost, însă niciodată în funcție de președinte sau de conducere. Scrie pe acest dosar al județului, că renunți la funcția de președinte. A scris și iscălit cu data zilei. Am pus pe câțiva martori să contrasemneze.

Și acum vino pe o bancă în hol să discutăm. Și am discutat.

"SETEA DE PAȚE ESTE PEA MARE, ORA ISTORIEI PEA TARZIE, PENTRU CA VREUN GUVERN SĂ-ȘI POATĂ BATE JOC DE SPERANȚELE OAMENILOR, REZUMANDU-SE DOAR LA CUVINTE, PROMISIUNI ȘI GESTURI..."

Acest extras din discursul noului președinte al Statelor Unite D. Eisenhower, ca de altfel tot discursul, apărut în presa românească pe 16 Aprilie, au umplut inimile deținutilor de speranțe. Le citeam în fugă și trebuia să distrugem ziarul înainte de intrarea în lagăr. Până seara tot lagărul vuia a bucurie și politicul turba de mânie că informatorii lui nu putuseră să afle surs.

Paștele acestui an le-am sărbătorit într-o ambianță de bucurie și încredere că lumea subjugată nu a fost uitată. Mai ales că civili ne spuneau că pe la radio Europa Liberă se discută că în Rusia, după 1938 până în 1948, Stalin omorise între 18 și 30 milioane de oameni, iar între 3 și 6 milioane erau dispăruți.

Și acuzațiile împotriva lui Stalin erau din ce în ce mai acute, ba că n'a convocat congresul partidului de 13 ani, ba că nesocotise conducerea de partid stabilită chiar de el.

Mai mult ni se spunea că se discută tot mai mult despre încetarea canalului, că nu se mai pune accentul pe producție, iar sectorul construcțiilor nu se mai aduc materialele planificate și se fac inventarii ale unor materiale și starea obiectivelor în curs,

de finisare....

Plecarea brigăzilor de cioplitori în piatră la Constanța pentru construirea stadionului în vederea Congresului mondial al Tineretului, pentru noi era un semn înfrăjitor de lichidare a lagărilor.

Zvonurile care circulau de câteva luni s-au adevărit. În dimineața de 19 Iulie 1953 goarna n-a mai sunat deșteptarea la Peninsula. Noi totuși ne deșteptasem și ne miram ce s'ă întâmplat!

S'a adus cafeau și s'a ordonat ca toată lumea să iasă pe platou cu bagajul pentru numărătoare.

Imediat am început să comentăm și să căutăm intenția urmărită. Singuri în măsură să știe ceva erau cei din biroul tehnic, care pentru a testa situația se duseseră la birouri unde li s'a spus că nu se mai lucrează până se fac transferurile deținuților spre închisori.

Începusem să ieșim pe platou scoși forțat de brigadierii, care chemați în poartă li s'a spus să nu rămână nimic în baracă, fiindcă nimeni nu mai are voie să se întoarcă.

De la administrație a ieșit o grămadă de 7-8 gradați cu ciomege în mână, având în frunte pe vestitul în rele-Marin Constantinescu-Dubă-care s-au îndreptat spre infirmerie. Și după câteva minute am văzut pe cei circa 60 bolnavi "spitalizați" sărind pe fereste, unii în cârje, alții bolnavi pansați după accidente. Deci așa erau răsplătiți cei ce munciseră pentru "conditional", să sape groapa canalului.

Erau trimiși la baracă să-și ia bagajele și să iasă pe platou.

După tabele deja întocmite au început să strige începând cu pe depele descrescând până la 5 ani și chiar cu 5 ani. Pe grupe de 50, erau duși în câte o baracă goală și izolați ca să nu mai ia legătura cu ceilalți. Au făcut astfel 40 de grupe, deci 2000 oameni. Între timp am aflat că pe Mustăța deja sosiseră garnituri cu bou-vagoane. După amiază cu mare strictețe au început, pe grupe să fie duși și îmbarcați, nimeni nu știa unde. Secret de Stat.

Cei rămași am fost grupați pe brigăzi în așteptare. Despre cei plecați s'a auzit că au fost duși spre închisori sau minele de plumb. După 2-3 zile Secretul de stat s'a aflat. Unii din ostașii de la paza lagărului care însoțiseră vagoanele s'au întors și au spus și vorba s'a dus, că unii (20 vagoane) au ajuns la Aiud, alții tot pe atâția la Gherla.

În haosul ce s'a produs cu această plecare, unul a zis: Aici e că la Bălăceanca, la spitalul de nebuni.

Altul mucalit i-a răspuns: Pregătiti-vă că o să ne pună să astupăm gropile pe care le-am făcut.

DUPĂ SCHIZOFRENIA CANALULUI:

Am fost puși să demontăm tot repede, liniile de vagoaneți, mustățile de cale ferată, baracamente, să se predea civililor obiectivele în construcție neterminate...

Și în țară nu știam dacă se terminase festivalul mondial al tineretului... Circulau tot felul de anecdote pe această temă și canal.

M'am hotărât la sfârșitul lui August să nu mai ies la lucru. Am început cu carcera și în continuare cu greva foamei. Mă alimentau forțat cu furtunul, în baraca mecanicilor. După 9 zile de grevă m'am pomenit urcat pe targă și cu o dubiță dus și dat jos la Poarta Albă. La infirmerie doctorul Jovin, mai mare, dar sub supravegherea criminalului Blazian, devenit agentul administrației. Despre Poarta Albă am aflat că devenise depozitul tuturor inaptilor de pe Canal.

În urma mea lăsasem la Peninsula o parte din sănătatea mea, dar și un tezaur înropat în gropile comune de la Valea Neagră din care voi reda frături, restul consemnați în Ceruri, sub cheile lui Sf. Petru tinute ca secret al nelegiuirilor omenesti.

